

Останній дзвоник літа

**Під білим сонцем вигоріло літо,
І зблякла зелень, визріли літа.
І на узліссі, в жовтий дим залитім,
В останній дзвоник літо калата.**

**Уже відцвів барвистий килим квітів,
Лиш запізнений дзвоник доганя
Серпневу тінь, яка закрила літо
Й побігла геть, хутчіше від коня.**

**За теплим літом тягнуться ключами
Літа життя в осінньо-жовтий дим,
Що пролетять хмаринками над нами,
Упавши в душу смутком дощовим.**

**Пора осіння підсумок підводить,
Земля здає екзамен на плоди.
Й моє життя до фінішу підводить,
Немовби каже: «Пізно вже цвісти».**

**Уже пора врожай життя збирати,
До Божих ніг покласти в дар літа».
... Я слухаю, як вічність б'є набатом,
Як в пізній дзвоник осінь калата.**

Дар Небес

Ми звикли до всього, що оточує нас, і тяжко повірити, що скоро цьому настане кінець. Ми піднімаємося вранці, снідаємо, йдемо в університет чи на роботу, втомлені повертаємося додому, лягаємо спати, — і так практично день за днем. А про Бога і про те, що буде друге пришестя Ісуса Христа, немає часу й подумати.

Але хочемо ми цього чи ні, пришестя Спасителя наближається, і нам всім доведеться стати перед Судом Божим, кожен мусить здати звіт про своє земне життя. Про те, як використав дорожочинні хвилини, скільком людям розповів про Ісуса Христа і про Його другий прихід.

Багатьом людям здається, що на небесах не буде всього того, що є на землі, що там дуже нудно, тому бері від життя все, поки ще можеш. Але в Біблії ясно написано, що наслідком земного вибору буде або вічне життя, або вічна смерть.

Ми живемо в останній час перед другим приходом Ісуса — головною подією нашої планети. Бог прийде не для того, щоб знищити все, а для того, щоб покінчити з гріхом і вічними стражданнями. Пришестя Ісуса Христа буде тільки початком. Він забере Своїх дітей до Себе, подарує нам вічне життя. І якою радісною буде зустріч з тими, кого ми втратили на цій землі, якщо тільки в їхньому житті був момент зустрічі зі Спасителем.

Сьогодні у світі постійно триває боротьба між добром і злом. Кожному доведеться вибрати — дорогу широку, яка веде до загині, або вузьку і тернисту, що в кінцевому підсумку приведе до вічного життя.

Так, нам доводиться багато терпіти, але що цей земний короткий шлях супроти того, що очікує нас попереду? Треба тільки полюбити Господа всім серцем, попросити в Нього допомоги, і Він дасть сили прожити гідно, щоб здобути вічність. Ісус Христос ось-ось прийде, і нам потрібно просто вже прийняти рішення, з ким ми хочемо бути, на чийому боці.

Дорогий друже! Вибери Ісуса Христа і вічне життя, і ти ніколи не пожалкуєш про це. Бог так сильно любить тебе, що віддав Свого Сина на смерть, щоб ти мав вічне життя. Прийми цей дар Небес!

«Як бути щасливим, навіть якщо ти багатий?»

Так називалася книга, яка привернула мою увагу кілька років тому в одній із книгарень. Автором її виявився відомий християнський письменник і за сумісництвом мільярдер із Австралії Пітер Даніелс. Я вирішив придбати її, щоб дізнатися, що там такого цікавого він пропонує. Одна з центральних думок книги: давати — це благословення. Хоча багато людей думають, що чим більше вони будуть мати, тим щасливішими стануть.

А що говорить про це Біблія?

«І ось чоловік, що звався Закхей, — він був старший над митниками, і був багатий, — бажав бачити Ісуса, хто Він, але з-за народу не міг, — бо малий був на зріст» (Лк. 19:2-3).

Отже, Закхей мав у житті все, про що можна було мріяти в той час. Він був багатим, мав багато друзів і був начальником. Влада, гроші і шикарний спосіб життя — це була доля Закхея. Але не всім його ровесникам так пощастило. У той час, як одні розкошували, інші голодували. Статистика свідчить, що більшість людей в першому столітті недоїдали. І навіть маючи все це, Закхей не був до кінця щасливим. Коли в його рідне місто Єрихон прийшов Ісус, Закхей вирішив побачити Його, чого б це йому не коштувало.

Чи було у вашому житті таке: ви про щось мріяли, думали, що будете щасливі, коли це одержите, а коли одержали, виявилось, що задоволення від цього не таке вже й велике. Ви збирали гроші на якусь річ, але коли її придбали, нічого особливого не відбулося.

Багато людей сьогодні думають, що якби мали своє авто, то були би щасливими. Інші думають, що щастя їм принесла би трохи більша зарплата. Однак часто, досягаючи своєї мрії, ми розуміємо, що земні речі не виправдовують тих надій, які ми на них покладали.

Бог благословляє нас з одною метою — щоб ми могли благословляти інших. І справжнє задоволення ми отримуємо

лише тоді, коли жертвуємо, віддаємо.

Якось одному чоловікові подарували авто. Він їздив на ньому з гордістю, тому що ні в кого в його районі взагалі не було машини. Одного разу до цього чоловіка підійшов хлопчик і запитав: «А де ти взяв автомобіль?». «Мені його подарували!» — з гордістю відповів той. «А я також так хочу!» — сказав хлопчик. «Не хвилюйся, коли ти виростеш, може, й тобі хто-небудь подарує машину», — поблажливо мовив чоловік. «О ні!» — вигукнув хлопчик. — Я також хочу, коли виросту, дарувати машини!».

Повернімося до Закхея. «Став же Закхей та й промовив до Господа: «Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим — верну вчетверо». Ісус же промовив до нього: «Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів» (Лк. 19:8-9).

Чому Ісус заявив, що Закхей отримав спасіння? Адже Закхей не сказав, що буде частіше ходити до церкви, більше буде любити свою сім'ю чи що буде більше молитися. Він сказав всього одну фразу, але вона відображала його нове ставлення до грошей.

Ставлення до грошей змінюється. Раніше Закхей був жадібним і намагався якомога більше придбати, а покавшись, почав думати, як благословляти інших. Ми одержуємо більше задоволення від того, що віддали комусь, аніж від того, що дали нам.

«...Треба поміч давати слабым та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: «Блаженніше давати, ніж брати!» (Дії 20:35).

Сьогодні, на жаль, багато людей живуть думкою, що весь світ їм заборгував. У них менталітет жертви: де би хто мені щось дав. Вони завжди від інших очікують якоїсь допомоги.

Але у нас, християн, повинна бути інша позиція. Де і кого я можу благословити сьогодні? Можливо, це буде якась дрібниця, але дуже важливо, щоб у нас було серце щедрої людини. І ось парадокс: чим більше ми будемо давати іншим, тим більше Бог буде благословляти нас.

Відкриття Готардського тунелю шокувало християн

Швейцарія відсвяткувала відкриття найдовшого у світі залізничного тунелю дуже дивним способом. Бюджет церемонії відкриття становив близько восьми мільйонів євро. Виступи повинні були представляти різні аспекти швейцарської культури, але те, що побачили журналісти і глядачі, викликало справжній шок!

Як повідомляє біблійний проект Bible-facts.ru із посиланням на theguardian.com, у спектаклі чи, швидше, сатанинському шабаші було задіяно понад 600 акторів. Режисером дійства виступив німець Фолькер Гессе.

По імпровізованій сцені хаотично бігала маса напівгоголених чоловіків і жінок, ішла хода з черепами тварин, бігали люди в страшних костюмах, серед них вештався чоловік-баран. У деяких сценах був показаний Агнець Божий, в інших епізодах уловлювався зв'язок з книгою Об'явлення.

Після церемонії виник цілий шквал запитань: що насправді тут відбувалося? Що це було? Про цю подію чимало вже написано і багато буде написано ще. На англійських сайтах вже йдуть цілі дебати з цього приводу. І все ж ніхто й ніколи не отримає відповіді на ці запитання. Але для будь-якої людини зі здоровим глуздом

очевидно, що це не були аспекти швейцарської культури, а щось зовсім інше, темне і зловісне. Церемонія тривала понад годину, і те, що відбувалося, виглядало доволі безглуздо, чулися дивні крики, мукання, огидна музика.

Але не варто боятися, ці люди — насправді раби іншого пана і йдуть за ним лише заради грошей і влади. А у нас, тих, хто повірив в Ісуса, є Господь, Котрий обіцяв довге та прекрасне майбутнє у вічності. Якщо, звичайно, у теперішньому короткому житті на землі ми присвятили себе Йому. Тому не потрібно боятися нікого: «Якщо Бог за нас, хто проти нас?».

Орел не бореться зі змією на землі. Він піднімає її в небо і змінює поле битви, а потім випускає її в небо.

У змій немає витривалості, немає влади і ніякого балансу в повітрі. Вона не може завдати шкоди, стає слабкою і вразливою, тоді як на землі вона володіє потужною силою і завдає смертельного удару.

Переносить свою боротьбу в духовну сферу за допомогою молитви, і коли ви будете боротися в духовній сфері, Бог візьме під Свій контроль ваші битви.

Не бийтеся з ворогом в його зоні комфорту, змініть територію битви, як це роблять орли, і в молитві дозвольте Богові взяти в Його руки управління вашою ситуацією. І ви обов'язково переможете.

Уроки історії

Ті, хто вивчає стародавню історію, знають, що Вавилон був одним із наймогутніших міст давнини. Розташоване в центральній Месопотамії, на березі ріки Євфрат, за 80 кілометрів на південь від сучасного Багдада, це місто було столицею Іраку.

Уява не може намалювати картину цього міста, описаного стародавніми істориками, включаючи Геродота і Плінія. Вони підрахували, що зовнішня стіна міста простягалася на 85 кілометрів по колу, а це в п'ять разів більше за сучасний Лондон.

Стіни були 112 метрів заввишки і 28 метрів завтовшки. У кожній із чотирьох стін було по 25 відполірованих до блиску воріт. Вулиці вели через все місто до відповідних воріт у протилежній стіні. Площа всередині міста дорівнювала 160 квадратним кілометрам! Важко уявити собі місто таких розмірів.

Ріка Євфрат протікала посеред міста. Багато палаців і щонайменше 50 храмів стояло обабіч ріки.

Але Вавилон був більше знаменитий своїми висячими садами, ніж своїми розмірами. Сади ці були розташовані терасами, укріпленими на величезних кам'яних арках. Цар Навуходоносор був одружений з мідійською принцесою, і

розповідають, що саме для неї він спорудив ці сади, щоб вони нагадували їй ту гористу місцевість, з якої вона приїхала у Вавилон.

Вода для поливу садів подавалася з ріки Євфрат за допомогою майстерно споруджених водонасосів. У садах росли фруктові дерева і квіти неймовірної краси. Зелень цих садів здіймалася над спорудами міста і контрастувала з нудним фоном із білого каменю і безхмарного неба.

Вавилон був найбагатшим і наймогутнішим містом того часу і виблискував шедевром людської винахідливості. Він був гордістю царя Навуходоносора, якого історики давнини прославили за геніальність у царині будівництва і блиск військової потужності. Створені за описами істориків малюнки міста буквально зачаровують глядачів.

Але одного разу у Вавилоні сталося щось непередбачене. Мідянин Кір звелів своїй армії, яка вже багато разів намагалася завойовувати Вавилон, змінити русло Євфрату за стінами міста. Воїни викопали лопатами інше русло, а старе русло стало тунелем, по якому мідяни увійшли в місто і захопили його.

Чому ж могутня вавилонська армія не протистояла мідянам? Головним чином тому, що цар Валтасар влаштував у той час величезний бенкет, і всі його міністри і офіцери армії веселилися, впивалися і займалися розпустою. Опис цього бенкету знаходимо в п'ятому розділі Книги пророка Даниїла.

Валтасар не визнавав ніяких моральних і релігійних законів. Він був впевнений у своїй всемогутності і неприступності своєї столиці. Але тієї ночі «неприступне» місто Вавилон було взяте і велика нація загинула.

Вражаючи смертність спостерігається серед монархій і республік. Подібно до людини, вони народжуються, проходять середній вік і помирають. Одні помирають від чужої руки, інші — від своєї ж. І те, що сталося з Вавилоном, може статися з будь-яким містом і будь-якою

нацією на землі в будь-який час. Вавилон був знищений гріхом.

Можна зробити своєрідну перекличку.

— Єгипет!

— Помер, — відповідають руїни Карнака, Луксора і 70 пірамід на східному березі Нілу.

— Ассирія!

— Померла! — відповідають обвуглені руїни Ніневії. 600 років слави і можливості, а тепер — «нема в живих».

— Фінікія! Ти створила писемний алфавіт, посилала каравани в Центральну Азію і своїх навігаторів в Атлантичний океан! Де ти, Фінікіє?

— Померла!

— Римська імперія! Твої північні кордони доходили до Ла-Маншу, східні — до Євфрату, південні — до Сахари і західні — до Атлантичного океану. Встань, Римська імперіє, авторко трьох цивілізацій, володарко всього тодішнього світу! Де ти?

— Померла, — відповідає англійський історик Едвард Гіббонс у своїй книзі «Піднесення і падіння Римської імперії».

Але й без книги Гіббонса ми знаємо про велике падіння Риму. Воно в нас перед очима у вигляді стін і сидінь Колізею, що розкришилися від часу. У вигляді залишків потужних водогонів, шматків мармуру від стародавніх купалень, ні до чого не придатних стовпів «мосту переможців», мовчазного Форуму, «базиліки Костянтина», арки Тита і Пантеону. Усе це дружним хором промовляє: «Померла, померла... Велика імперія померла!».

Це лише кілька некрологів великих націй, занепалих урядів, загблих цивілізацій. І тільки божевільний може думати, що в нас є «імунітет» від долі, що спіткала таку велику, багату і могутню, безбожну і розпусну Вавилонську імперію. Який же урок ми можемо взяти з її історії?

Згадаймо, що сталося в бенкетній залі Валтасара у дні падіння Вавилону. Те, що Бог писав перстом на стіні для Валтасара, він пише сьогодні для нас: «Я порухав царство твоє, і покінчив його. Ти зважений на вазі і знайдений легеньким» (Дан. 5:27-28).

Те, що пишуть вчені, історики чи політики, не таке важливе, як те, що пише Бог, тому що Його

Слово завжди буде останнім. Ніхто, окрім Бога, не може вирішувати майбутнє нашої країни. Він буде вирішувати це з Ніневією, Содомом, Тиром і Єрихоном. У Бога є праведний план, і той, хто вибирає іншу дорогу, гірко пожаліє про це.

Бенкет Валтасара почався забавою, а закінчився смертю. Гості пішли не так, як прийшли. Кров — замість вина, передсмертні стогони — замість музики.

Сьогодні гріх знову вийшов з берегів і розставив свої бенкетні столи пристрасті і безчестя. Запрошення скуштувати заборонений плід розіслані у всі кінці світу всім, хто тільки забажає прийняти їх. Навіть віруючі легковажно ставляться до Божих попереджень про ціну непослуху Богові і нехтують Його установами.

Але пам'ятаймо, що «бенкет» тільки розпочався і могутня Божа рука вже почала писати Свій вирок. Як армія Кіра, що несподівано підкопалася під мур Вавилона, суд Божий приїде несподівано, у розпалі загальних веселощів безпечних противників Бога, і кожний пожене те, що посівав. Як потоп покрив доли й гори і вигубив усіх мешканців землі, так суд прийде і на це покоління за легковажне ставлення до того, що святе, правильне і чисте.

Деякі народи покладаються на армії і флот, ядерну зброю і обіцянки політиків і мілітаристів, на соціальні програми і свою релігію. Усе це — хитка опора. Тільки Слово Боже правдиве. Голос Божий зі сторінок Писання попереджує знову й знову... Але хто слухає? Хто виконує? З повнотою гріха приходять злочинна недбалість. Так було перед потопом. Так було у дні фараонів, Ніневії, Содому, Єрихона, Вавилона. І так буде в дні перед пришествям Христа. Люди будуть вирізнятися гріховністю, ніхто не буде прислухатися до голосу Божого, щоб спастися хоч би як поліно з вогню. Ми справді живемо в останні часи, які апостол Павло називає «тяжкими часами» (2 Тим. 3:1).

Але це також час великих можливостей, як говориться в Діях апостолів: «І станеться, що кожен, хто покличе Господнє Ім'я, той спасеться» (Дії 2:21). Ви можете зробити це сьогодні, якщо ще не розп'яли своє «я» з Христом і не йдете Його дорогою.

«І коли вирушав Він у путь, то швидко наблизивсь один, упав перед Ним на коліна, і спитав Його: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя впадувати?» (Мр. 10:17). Дотепер я не зустрів жодної людини, ні бідної, ні багатой, яка б прибігла до мене, впала на коліна і благала відповісти на питання: «Що робити, щоб народитися згори?». Цей чоловік був наполегливим! Деякі, можливо, уявляють собі, як цей юнак раптом підбігає до Ісуса і спокійно, холодним, стриманим, поважним тоном запитує Його, що треба робити, щоб успадкувати вічне життя. Але насправді було зовсім по-іншому. Цей юнак серйозно ставився до питання спасіння!

Він не лестив Ісусові, не назвав Його «благим Господом». Я вважаю, що цей чоловік був чесним. Він знав, що коли назве Ісуса Господом, то буде змушений робити все, що Той звелить! У багатьох християн сьогодні немає такого ставлення. Вони називають Ісуса Господом, однак не роблять того, що їм каже робити Господь. Вони посміхаються і кажуть «амінь» під час проповіді, але не застосовують цього у своєму житті. У них є вуха, щоб слухати, але вони не виконують того, про що каже їм Дух. Часто такі люди вважають, що та чи інша проповідь звернена не до них, а до тих, хто «набагато гірший від них самих». Вони лицеміри!

Тепер послушайте, як Ісус допомагає цьому ревному юнакові, який хоче отримати спасіння. «Знаєш заповіді: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривди, шануй свого батька та матір». А він відказав Йому: «Учителю, це все виконав я ще змалку».

Ісус процитував останні шість з десяти заповідей, кожна з яких торкалася стосунків між людьми. Юнак відповів, що дотримується цього з дитинства. Напевне, так і було. Ми бачимо його серце, що прагне Бога.

Ісус та ідоли

Однак Ісус спеціально пропустив чотири заповіді, що стосуються відносин людини з Богом, і перша з них — не мати інших богів чи ідолів, окрім Господа. Іншими словами, ніщо в нашому житті не може бути більш важливим, ніж наша прив'язаність, любов та посвячення Богові.

Наш юнак не виконував цих заповідей і не хотів цього робити. Ісус виявив ідолів у його житті. «Ісус же поглянув на нього з любов'ю і промовив йому: «Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходи та й іди вслід за Мною, узавши хреста» (Мр. 10:21).

Зауважте: Ісус полюбив цього хлопця! Але як він виявив Свою любов до нього? Зробивши Євангеліє простішим, не бажаючи образити його? Чи ж він вирішив не говорити йому про ідолів у його серці, якими стали становище, влада і гроші? Чому він просто не попросив його помолитися молитвою грішника, сподіваючись, що згодом він сам залишить цих ідолів? Зрештою, він же був найкращим кандидатом на спасіння — з його ревністю. Ісусу треба було лише кинути сітку, і в Нього було би багатий і видатний послідовник! Але Ісус полюбив його. І сказав йому істину — дуже різке слово, ризикуючи втратити натхненного і впливового чоловіка. Ісус подивився йому у

вічі і сказав, що дечого йому не вистачає — не ревності, але готовності у серці та розумі залишити все, що в нього є.

Якщо ви щиро любите, ви будете чесні, навіть якщо це передбачає неприйняття. Багато християн і проповідників лестять людям через страх бути відкинутими. Вони хочуть визнання. Я теж був таким. Усі, з ким я зустрічався, любили мене, бо я казав їм те, що вони хотіли почути. Я ненавидів викриття і неприйняття і хотів, щоб всі були щасливими. Тоді Бог викрив мої егоїстичні мотиви. Він показав, що моя любов спрямована на мене самого, а не на людей, що оточують мене. Мене більше хвилювало їхнє визнання, ніж їхні потреби.

Повернімося до юнака. «Він засмутився тим словом і пішов, закурившись, бо великі маєтки він мав! І поглянув докола Ісус та й сказав Своім учням: «Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!».

Цей чоловік, який був таким наполегливим, іде засмучений! «О, Ісусе, як Ти міг зробити таке? Людина прийшла така захоплена, а після Твоєї проповіді пішла засмучена. Хіба Ти не знаєш, що потрібно закінчувати служіння на високій ноті? Твоя проповідь має надихати людей і спонукати їх до того, щоб вони почувалися добре, а не пригнічувати

їх. Якщо Ти будеш ставитися так до ревних людей, особливо до тих із них, які багаті та впливові, то вони перестануть приходити на служіння. Піди за ним, зм'якши Свої слова; через певний час він усе зрозуміє!» — ось що міг би почути сьогодні Ісус від членів церковної ради! Вони б викликали Христа на раду і вимагали б Його відставки. Як він посмів образити таку важливу людину, яка дає в церкву велику десятину! Хіба він не знає, що триває програма будівництва?

Можливо, Ісус не розумів динаміки побудови великого та успішного служіння? У будь-якому разі, він не знав її настільки добре, як деякі служителі тепер. Можливо, він на мить забув, як впливати на людей і завоювати нових друзів. Можливо, йому треба було зм'якшити Своє повчання і проповідувати без викриття гріхів. Говорити проповіді, які підвищують почуття власної гідності.

Чи не схожі ці припущення на розуміння сучасних церков? Ми потрапили у пастку, вважаючи, що нам не треба нічого робити для того, щоб прийняти рішення. Правильні рішення базуються на істині. Ми маємо зрозуміти, що Бог ніколи не закликав нас розширювати Євангеліє, спрощуючи його для людей, в яких є ідоли. Ідоли мають бути зруйновані. Ісуса треба прийняти не лише як Спасителя, але й як Господа.

Тепер погляньмо, що зробив Ісус після того, як багатий юнак пішов. Він не побіг услід за ним, щоб повернути його. Він повернувся до Своїх учнів і сказав їм: «Мої діти, як тяжко отим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже!» (Мр. 10:24).

Ідол — це те, що ви любите, на що надієтеся і чому приділяєте більше уваги, ніж Богові! Цей юнак не хотів залишити свого ідола і йти за Ісусом. Для деяких людей ідолами є популярність серед собі рівних; для інших — спорт, їжа, телебачення чи музика. Цей список можна продовжити. Те, що може бути ідолом для одного, не обов'язково є ідолом для іншого. У Книзі Левит, 26:1, Бог каже: «Не робите собі божків та ідолів, і кам'яного стовпа не поставте собі, і каменів з фігурами не покладете в вашім Краї,

щоб кланятися перед ними. Бо Я Господь, Бог ваш!». Ви самі робите собі ідолів, люблячи і довіряючи чомусь більше, ніж Богу!

Зверніть також увагу, Ісус не сказав: «Якщо ви послушаєтесь слів Отця Мого і віддасте ці гроші, Я поверну вам у сто разів більше!». А ми це робимо. Для того, щоб люди відгукнулися на слово Господа, служителі обіцяють їм стократно винагороду від Бога. Таким чином, мотивом стає «дай для того, щоб отримати!».

Якби це було так, то значить, Ісус вчинив неправильно! Йому варто було звернути увагу юнака не на те, чого йому це буде коштувати, а на те, що він отримає взамін. Ісус не намагався заманити юнака благословеннями Царства.

А тепер зі здивуванням погляньмо на те, що він далі сказав Петру та решті учнів: «А Петро став казати Йому: «От усе ми покинули, і ти пішли за Тобою слідом». Ісус відказав: «Правді кажу вам: немає такого, щоб дим полишив чи братів, чи сестер, або матір чи батька, або діти, чи поля ради Мене та ради Євангелії, і не одержав би в сто раз більше тепер, цього часу, серед переслідувань, домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і піль, а в віці наступному вічне життя» (Мр. 10:28-31).

Тепер Ісус подивився на тих, які вже залишили все, щоб йти за Ним, і сказав: «Ви отримаєте у стократ більше, ніж залишили... А у віці наступного життя вічне». Якби мотивом ходіння Петра, Івана, Якова чи Андрія за Ісусом були гроші, вони ніколи б не залишили свій бізнес. Вони не знали нічого про обітницю стократно винагороди. Вони вперше чули про це. Вони знали, що в Ісуса було слово життя, і тому залишили все — гроші не були ідолом у їхньому житті.

Бог ніколи не вимагав від людини бути досконалою, щоб йти за Ісусом. Він лише вимагав покори Йому! Як бачимо, цей молодий законник володів більш досконалими характеристиками, ніж Петро. Однак Петро був готовий зробити все, про що попросить його Господь. Ось що мав на увазі Ісус, коли закликав нас залишити все, щоб йти за Ним.

Джон БІБЕР.

«Забобон — це марновірство, через яке багато з того, що відбувається, виглядає як вияв надприродних сил, прикмета долі чи передбачення майбутнього. Це хибний погляд на що-небудь, що став уже звичним», — так пояснює слово «забобон» тлумачний словник.

Найцікавіше, що практично не існує універсальних прикмет і забобонів, які були б однаковими у всіх країнах і народах. Усе якраз зовсім навпаки. У кожного народу — свої забобони і прикмети, які в інших країнах можуть означати щось інше, а дуже часто — цілком протилежне.

Чорні коти приносять успіх і достаток — вірять англіїці. Чорний кіт на ганку — достаток в домі, каже шотландська прикмета. Остерігайтесь людей, які не люблять котів, — закликає ірландське прислів'я. Дім без кота чи собаки — це дім скупого, вважають португальці.

Якщо на кораблі є чорна кішка, то плавання буде вдалим — вірять моряки. А якщо чорна кішка чхне недалеко від нареченої — це на щастя.

Такі суперечності у тлумаченні тих чи інших прикмет свідчать про те, що все це — ніщо інше, як людські забобони і марновірства, не варті нашої уваги і вже тим більше — нашого поклоніння. Адже страх перед забобонами, в які ми віримо, — це насправді одна з форм поклоніння.

Звідки ж беруться забобони? Насамперед, це уявлення, що склалися історично. Поганські обряди і традиції, перекази і легенди (поклоніння ідолам), страх перед непізнаним, страх перед смертю. А це — страх отримати прокляття, вроки і т. д. Нескладно помітити, що забобони

Забобони і прикмети

здебільшого базуються на людському страху.

Тому Церква завжди вважала забобони і прикмети великою небезпекою для здоров'я душі.

Одні забобони усім відомі (це віра в прикмети). Інші — не такі очевидні. Приклад — гонитва за чудесами. Чудо (справжнє або неправдиве) багато людей сприймають як доказ правильності віри, хоч самі по собі чудеса нічого не доказують і (коли вони справжні) лише свідчать про милість Божу. А Бог, як відомо, милостивий не тільки до Своїх дітей (тих, що прийняли дар вічного життя через віру в жертву Ісуса Христа на Голгофському хресті). Та все ж люди, у тому числі й християни, женуться за чудесами і чудотворними про-явами, щоб довести свою належність до віри і Бога.

Забобони погані не тільки тим, що відволікають людину від істини Слова Божого, від спілкування з братами і сестрами по вірі, від служіння Богові і Церкві, від життя за вірою і від добрих діл. Забобони і прикмети обмежують людську свободу (даровану Богом), ставлять взаємовідносини людей з Богом в залежність від різних випадковостей, вводять в духовні сфери, згубні для людини.

Біблія про забобони і прикмети

А що говорить Біблія про забобони, прикмети і різного роду ворожіння?

«Не будете ворожити і не будете чарувати! Не будете стригти волосся довкола голови вашої, і не будете нищити краю бороди своєї. І не зробите на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не зробите на собі наколоного напису. Я — Господь!.. Не звертайтеся до духів померлих та до ворожбитів, і не доводьте себе до опоганення ними. Я — Господь, Бог ваш!» (3 М. 19:26-28, 31).

«Бо непокірливість — як гріх ворожбитства, а свавільство — як провинна та служба бовванам» (1 Сам. 15:23).

«І прибуду до вас Я на суд, і буду свідком швидким проти чарівників,

і на перелюбників, і проти тих, хто присягу складає на лжу, і проти тих, хто заплатаю наймита тисне, вдову й сироту, хто відхилює право чужинця, Мене ж не боїться, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:5).

«Коли будеш входиш до Краю, що дає Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гидота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гидота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гидоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою. Бездоганний будеш ти перед Господом, Богом своїм» (5 М. 18:9-13).

А тепер щодо прикмет. Зрозуміло, люди використовують прикмети порізно: один вірить забобонам і в усьому шукає забобонні прикмети; інший спостерігає за прикметами природи, визначаючи за ними погоду. А лікар, наприклад, за прикметами (в цьому випадку це симптоми недуги) визначає хворобу пацієнта. І так далі...

Людина — істота спостережлива. Ми всі спостерігаємо за тими чи іншими «прикметами», інколи це наш професійний обов'язок. Божі поради про те, як користуватися прикметами, щоб розпізнавати людей і події (часи), ми знаходимо і в Біблії.

«Промовив же Він і до народу: «Як побачите хмару, що з заходу суне, то кажете зараз: Зближається дощ», — і так буває. А коли віє вітер південний, то кажете: «Буде спекота», — і буває. Лицемери, лице неба й землі розпізнати ви вмієте, чому ж не розпізнаєте часу цього? «Чого ж і самі по собі ви не судите, що справедливе?»

Бо коли до уряду ти йдеш з своїм супротивником, попилійний з ним залагодити по дорозі, щоб тебе до судді не потяг він, а суддя щоб прислужникові не віддав тебе, а прислужник щоб не посадив до в'язниці тебе. Поправді кажу тобі: Не вийдеш ізвідти, поки не віддаси й останнього шеляга!» (Лк. 12:54-59).

«Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас у одежі овечій, а всередині — хижі вовки. По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фіги — із будяків? Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. Не може родити добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, зрубается та в огонь укидається. Отож бо — по їхніх плодах ви пізнаєте їх!» (Мт. 7:15-20).

«Ви від Бога, дітки, і ви перемогли їх, — більший бо Той, Хто в вас, аніж той, хто в світі. Вони від світу, тому то говорять від світу, а світ слухає їх. Ми від Бога, — хто знає Бога, той слухає нас, хто не від Бога, той не слухає нас. Цим пізнаємо Духа правди та духа обману» (1 Ів. 4:4-6).

Біблія говорить і про прикмети, що стосуються кінця світу.

«Коли ж Він (Христос) сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: «Скажи нам, — коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?»

Ісус же промовив у відповідь їм: «Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в Ім'я Моє, кажучи: «Я Христос». І зведуть багатьох. Ви ж про війни почнете, і про війні чутки, — глядіть, не лякайтесь, бо «стануть належити тому».

Але це не кінець ще. Бо «повстане народ на народ, і царство на царство», і голод, мор та землетруси настануть місяцями. А все це — початок терпіння породільних. «На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ім'я Моє. І багато хто в той час спокусяться, і видавати один одного будуть, і один одного будуть ненавидіти».

Постане багато фальшивих пророків — і зведуть багатьох. І через розріст беззаконства любов багатьох охолоне. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений! І проповідана буде ца Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець.

«Тож, коли ви побачите ту «гидоту

спустошення», що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці святому, — хто читає, нехай розуміє, — тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають. Хто на покрівлі, нехай той не сходить узяти речі з дому свого. І хто на полі, — хай назад не вертається взяти одягу свого».

Горе ж вагітним і тим, хто годує грудьми, за днів тих! Моліться ж, щоб ваша втеча не сталася зимою, ані в суботу. Бо скорбота велика настане тоді, «якої не було з первочинину світу аж досі» й не буде. І коли б не вкоротились ті дні, не спаслася б ніяка людина, але через вибраних дні ті вкоротяться».

Тоді як хто скаже до вас: «Ото, Христос тут чи «отам», — не йміть віри. Бо постануть христів неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав. А коли скажуть вам: «Ось Він у пустині» — не виходьте, «Ось Він у криївках» — не вірте! Бо як блискавка та вибігає з сходу і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського. Бо де труп — там зберуться орли».

І зараз, по скорботі тих днів, «сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла», і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться. І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних» із великою потугою й славою. І пошле Анголів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних — «від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців Його».

Від дерева ж фігового навчиться прикладу: коли віття його вже розпукується і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо. Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, — під дверима! Поправді кажу вам: не перейде цей рід, аж усе це станеться. Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!» (Мт. 24:3-35).

Віруюча людина відрізняється від релігійної тим, що вірить в невідхильну істину Слова Божого, тоді як релігійна людина більше довіряє своїм почуттям і безглузdim забобонам, які в її житті займають місце Бога і стали її ідолом, котрому вона поклоняється, часто сама того не підозрюючи.

Насправді тільки Бог і Його святе Слово — єдине, що гідне нашої віри і поклоніння.

Християни-язичники?

Поганські звичаї в християнській культурі українців

християнства. У багатьох народів яйце — це символ народження, символ створення землі і неба, сонця. Традиція розписувати писанки перейшла до нас із прадавніх віків, коли орнаменти на яйці були не просто оздобою, а закодованою інформацією — зображення тварин, дерев, квітів мали смислове навантаження, іноді заклинання, звернення до сил природи тощо.

А в західних народів напередодні Великодня супермаркети переповнені шоколадними зайцями, які тримають у лапках яйце. Це також поганська традиція. Язичницька богиня Остара (в українців це Лада — богиня весни) була покровителькою пробудження природи

і всього живого. Одним із її символів був саме заєць — символ розмноження і плодючості.

Напередодні і після Великодня в багатьох регіонах України співають гаївки, гагілки, веснянки. Більшість гаївок не має ніякого відношення до християнства. Наприклад, гаївка «Царівна» (до речі, аналогічну весняну пісню мають німці — «Dornröschen») розповідає про царівну, яку зачарувала зла відьма. Дівчина спала сто років, поки її не розбудив поцілунком царевич. І знову у цих піснях оспівується пробудження з мертвого сну, нове народження.

Суто язичницькими є літнє свято Івана Купала і зимове свято Андрія. Хоча свято Андрія у християнському календарі є нагадуванням

про мученицьку смерть апостола Андрія Первозванного, основне його навантаження — це молодіжні розваги та ворожіння за поганським звичаєм. На Андрія дівчата ворожили, коли вийдуть заміж, чи щасливим буде шлюб. Іноді, щоб ворожба була вдалою, дівчина мала провести весь обряд голою, що притаманне магичним-поганським віруванням.

І досі в Україні на Андрія дівчата прислухаються, з якого боку озветься собака, бо звідти й буде наречений, вдивляються в темряві у дзеркало, щоб побачити судженого, перед сном промовляють заклинання, щоб приснився наречений. Із християнством ці звичаї не мають нічого спільного. Це те, в що вірили і чим жили наші пращури-язичники. І це огидно Істинному Богові.

Не менш язичницькі і Зелені свята — так люди називають християнське свято Трійці, яке відзначається на 50-й день після Великодня. Зелені свята були символом закінчення весни і початку літа. В Україні «маять», «кле-чають» оселю зеленню — гілками липи або клена не просто аби було гарно. Язичники вірили, що духи дерев, лісу допоможуть людям бути здоровими, збережуть господарство від негараздів, забезпечать добрий врожай. Тобто прикрашаючи оселю і майно гілками, люди насправді звертаються з проханням до духів.

Від предків-поган ми отримали в спадок багато богів і часто, не усвідомлюючи, поклоняємося саме їм, віримо, і сподіваємося на їхню допомогу. Тому й досі залишаємося такими собі християнами-язичниками. А Бог попереджає: «Хай не буде тобі інших богів переді Мною» (Вихід 20:3).

В. Л.

«Якби мене запитали: чи хочу я замість усього, що досягла з Богом, мати руки, я б сказала, що ні»

На невеликому майданчику біля альтанки у затінку дубів розташувалася імпровізована сцена. 4 серпня тут, у Головному військовому клінічному госпіталі Києва, проходив концерт для АТОшників та медиків за участю гостей зі Швеції Лени-Марії Клінгвалл. Люди підходили або по одному, хто групами, а когось підвозили на візках або каталках. Найперше перехожих приваблював дивовижно глибокий голос співачки, а коли погляд зупинявся на ній самій, в очах вгадувалось здивування, а потім і захоплення.

Лена-Марія народилася без обох рук та тільки з однією повноцінною ногою. Проте батьки-християни змогли розкрити в Стокгольмі, співала на відкритті Олімпійських ігор в Японії, записала близько 30 альбомів, у тому числі із власними піснями.

дня вона ділилася своїм свідченням у церві «Благодать» у Кривому Розі, а наступного дня, повернувшись до Києва, – у церкві «Скинія», де серед слухачів були брати і сестри з місцевого геріатричного пансіонату, у тому числі з обмеженими фізичними можливостями.

В останній день свого невеликого відрядження в Україну, після запису програми на радіо «Марія», шведська гостя служила в Головному військовому клінічному госпіталі в Києві. Не будемо переповідати її

в ній потенціал, який дав можливість доньці стати тим, ким стала. Вона – паралімпійська чемпіонка з плавання, здобула багато спортивних нагород, у тому числі золотих. До речі, два її світові рекорди досі не побиті. А ще Лена-Марія – член Міжнародної асоціації художників, які малюють, тримаючи пензлик ногою або у роті. Її живопис заворожує. Та, мабуть, найбільш улюблене її заняття – музика і спів: Клінгвалл закінчила Королівську музичну академію

Що або Хто дає їй сили жити? Як їй вдається почуватися щасливою і робити для людей більше за тих, хто має руки і ноги? Відповіді на ці запитання протягом чотирьох днів мали нагоду почути люди у різних місцях. Разом з командою службів з Київської церкви «Скинія» (відділ соціального служіння ЦХВЕУ) 2 серпня Лена-Марія служила ув'язненим в єдиній в Україні виправній колонії для інвалідів – Софіївській ВК №45 на Дніпропетровщині. Того ж

свідчення – його частково можна побачити на сайті церкви «Скинія» та в сюжетах телеканалів. До вашої уваги – фрагмент ексклюзивного інтерв'ю з Леною-Марією.

– Я вперше в Україні, і коли отримала запрошення від союзу п'ятидесятників, то зраділа. Раніше я вже була в країнах Східної Європи і мала якісь уявлення, але виявилось, що в Україні атмосфера більш легка, можна сказати, більш світла, ніж я очікувала: люди дуже відкриті, дру-

желюбні, ввічливі. Здається, українці дуже схожі зі шведами.

Ви запитуєте, яке моє послання до людей з обмеженими фізичними можливостями, до тих, хто втратив кінцівки під час бойових дій чи за інших обставин? Скажу, що не поділяю людей за таким принципом. Я завжди співаю і говорю для тих, хто хоче почути. І основна ціль – донести людям істину, що кожна людина однаково дорогоцінна в очах Бога! Немає ніякого значення, як ми виглядаємо, звідки ми, наскільки розумні чи багаті – цінний кожен.

Скажу, що ця проста істина звучить по-різному для різних народів: в Японії, наприклад, де я служу уже майже 25 років, різні прошарки людей досить значимі. Для буддиста почути, що кожна людина однаково цінна, – це все одно, що у нас у церкві сказати лайливе слово. Але Бог і там відкриває істину й змінює життя людей.

В Європі багато людей недооцінюють себе і вважають, що їм чогось сильно не вистачає в житті, хоча насправді у них дуже багато можливостей. Навіть для тих, хто

має фізичні вади, можна знайти практичне рішення: побудувати пристосовані приміщення, створити інфраструктуру і достатньо робочих місць – проблема автоматично вирішена! Однак найважливіше те, що в тебе в серці! Ідеальне тіло, але при цьому пошкоджений розум – це набагато гірше, ніж коли пошкоджене тіло, але розум підкорений Божому Слову.

У Біблії написано, що плани Бога на наше життя набагато більші за наші уявлення. Тому не соромтеся мріяти, з власного досвіду кажу: плани у Бога все одно будуть більші! За своє життя я займалася багатьма цікавими речами, зустрічалася з президентами, з королями і принцесами, працювала з фізично неповноцінними дітьми-сиротами у найбідніших кутках світу, багато подорожувала і служила людям. І якби мене запитали, чи хочу я замість усього цього мати руки, я б сказала «ні». Бо, попри вроджені вади, усе моє життя наповнене любов'ю. Любов'ю рідних, а найбільше – величезною, незбагненною любов'ю Господа.

Люди, у тому числі й віруючі, сприймають Олімпіаду як просто спортивні змагання. Насправді за цим ховається щось набагато більше і страшніше, ніж можна думати.

Як відомо, Олімпійські ігри започатковані в Стародавній Греції. З самого початку – з 776 року до н. е. це був релігійний обряд, присвяченим головному богу греків – Зевсу Олімпійському. Час від часу ігри супроводжувалися людськими жертвоприношеннями.

І досі за всіма приписами і церемоніями цих змагань світового масштабу проглядається поганський зміст. Приблизно за півроку до початку ігор на горі Олімп запалюють вогонь. Запалює його обов'язково якась «верховна жриця» богині Гери в поганському храмі бога Аполлона. Бо насправді Олімпіада – це релігійне свято, присвячене сильному демонічному духові, який ховається під іменем Зевса.

Гера – це дружина Зевса. Під звуки бубна дівчата-жриці оточують імпровізований вівтар біля підніжжя храму, і верховна жриця проголошує молитву, звернену до Аполлона і Зевса: «Аполлоне, боже сонця та ідеї світла, пошли

Олімпійські ігри: змагання з духовним підтекстом

своє проміння і запали священний факел для гостинного міста...» Останнього разу це було Ріо-де-Жанейро.

Тут потрібно згадати, що, згідно з давньогрецькою міфологією, в Аполлона є ще одне ім'я – Феб (променистий), що відповідає латинському Lucifer – «світлоносний».

А хто такий Люцифер, пояснювати не потрібно. Окрім того, Аполліон – ім'я ангела безодні з Апокаліпсиса, яке трактується як «губитель».

Олімпійський вогонь за традицією запалюється від сонячних променів біля храму Гери. Параболічне дзеркало фокусує промені сонця, і таким чином запалюється вогонь. Проводять церемонію 11 жінок, одягнуті в античні туніки і сандалі, – вони зображують жриць.

Потім проходить Естафета олімпійського вогню. Це найцікавіший момент. Чому вогонь тягають всюди, навіть у космос і під воду? Тому що це ритуальний обнос вогню. Цей метод широко використовують езотерики, коли освячують свої будинки чи квартири.

Понад 20 мільйонів доларів пожертвувано цьогогоріч для проведення цього сатанинського молитовного маршу. Олімпійський вогонь відвідує всі п'ять континентів, і в цьому задіяні тисячі бігунів. Перед тим, як увійти в Афіни, вогонь має пройти не тільки колишніми місцями проведення Олімпіади, а й містами глобального значення. Цей священний вогонь стає одним із

найбільш шанованих жертвних вогнів в історії.

Те, що Олімпійські ігри були й залишаються наскрізь двозначними за своєю символікою і підтекстом – не новина. До цього здавалося, що Ігри відстоюють свої ідеали і цінності. Але тепер просто жахаєшся, коли дивишся церемонію відкриття чи закриття Ігор. Навіть у поганському світі такого, напевне, не було, усе відбувалося локально, а тепер можна бачити глобальне дійство з сатанинською символікою.

У змаганнях на Олімпійських іграх в Ріо-де-Жанейро брали участь 44 представники сексуальних меншин. Кажуть, що цей показник став рекордним. Олімпіада починає демонструвати свої цінності і повну деградацію.

Відомо, що на Олімпі містилося одне з семи чудес стародавнього світу – статуя Зевса, вилита з міді і золота. Під час кожної Олімпіади поганські жреці приносили сотні жертв Зевсу. Самі по собі Олімпійські ігри були моментом укладення союзів. Міста по всьому світу жертвували великі суми грошей на честь цього божества, щоб набути прихильності в очах Зевса і здобути перемогу на іграх.

Римляни, ставши християнами, почали вважати ці спортивні змагання поганським фестивалем. У 394 р. н. е. імператор Римської імперії Феодосій І заборонив проведення Олімпійських ігор.

Минуло 15 століть після того, як відіграли

останні античні Олімпійські ігри, і у квітні 1896 р. про них згадали знову. Цей інтерес був викликаний визначними археологічними відкриттями в Олімпії. 1892 року барон П'єр де Кубертен виступає в Сорбонні з доповіддю «Відродження олімпізму». У своїй «Оді спорту» він пише:

О спорте! Ти – насолода богів!
Ти вірний, незмінний супутник життя.
Нашому духу і тілу ти щедро даруєш радість буття.

Ти – безсмертний.
Ти живий й сьогодні, після загибелі загублених у віках олімпіад.
Ти переможний вісник весни людства.
Весни, коли зароджувалась насолода від гармонії розуму й сили.
Ти як естафету передаєш нам цей спадок предків.

Минають століття. Життя торжествує. Ти живеш, невідданий часові, спорте!

Засновник сучасного Олімпійського руху П'єр де Кубертен був масоном, і Олімпійські ігри виявилися першою результативною спробою створення реально всесвітньої світської організації.

Офіційний делегат олімпійського комітету Греції заявив, що коли олімпіада буде проводитися у Греції, її відмінністю стане відродження поганських традицій. Жриці очолять хід ігор. Церемонія відкриття почнеться з найжахливішого моменту всіх сучасних ігор – з олімпійського гімну. Ця пісня звертається до сил пекла і просить їх посісти своє духовне місце на іграх. Вона закликає народи зібратися на поклоніння до храму Зевса. Уже сьогодні дітей у Греції вчать цього гімну в школах.

Тож будьмо пильними. Тримаймося за Ісуса Христа – це єдиний спосіб не зійти зі шляху істини.

ІНФОРМАЦІЯ
ДЛЯ РОЗДУМІВ

У російськомовній газеті Америки «Єврейський світ» опублікована стаття Вікторії Вексельман «Випадковість чи закономірність: природні катастрофи в Америці і тиск на Ізраїль», в якій проведена незвичайна кореляція між датами міжнародних конференцій і зустрічей, на яких американські президенти намагалися «викручувати руки» керівникам Ізраїлю, і датами нечуваних за своєю руйнівною силою природних катастроф, фінансових криз і навіть публічних скандалів (імпичмент), що відбуваються в Америці.

Авторка розглядає 11 подій починаючи з Мадридської конференції 30 жовтня 1992 р., на якій президент Дж. Буш-старший нав'язав Ізраїлю формулу «Територія в обмін на мир» (наступного дня над Атлантикою розбушувався «шторм століть»; хвилі заввишки 15 метрів зміли дім президента в штаті Мен) і закінчуючи візитом в Ізраїль Дж. Тенета, посланця президента Дж. Буша-молодшого, який привіз так звану «дорожню карту».

Тенет прибув 8 червня 2001 р. Того ж дня тропічний шторм «Еллісон» обрушився на Техас, рідний штат президента. Шторм бушував п'ять днів і припинився, коли Тенет покинув Ізраїль. Шкоди завдано на сім мільярдів доларів. До сенсаційного списку Вікторії Вексельман можна додати недавно міжнародну конференцію в Парижі, метою якої було змусити Ізраїль погодитися на створення Палестинської держави. Конференція відкрилася 3 червня 2016 р. Того ж дня в Парижі почалася найсильніша після 1910 р. повінь...

У зв'язку з такими інтригуючими збігами я вирішив заглянути трохи далі в глибину історії і подивитися, що було до Мадридської конференції 1992 р., з якої починається стаття.

Як відомо, головною доленосною подією в історії Ізраїлю після його створення була Шестиденна війна (червень 1967 р.). Відомо також, що цю війну спровокував Радянський Союз, який озброїв до зубів армії Єгипту і Сирії і відверто штовхав їх до нападу на Ізраїль.

Результати свого невеликого дослідження виношу на суд читача. Спочатку нагадаю драматичні події, що передували Шестиденній війні.

На початку травня 1967 р. єгипетська парламентська делегація відвідала Москву. Радянський уряд передав їй завідомо неправдиву інформацію про те, що Ізраїль нібито зосередив на своєму північному кордоні потужне угруповання з метою нападу на Сирію (4 листопада 1966 р. Єгипет і Сирія підписали пакт про спільну оборону). Насправді там перебувала одна рота чисельністю 120 чоловік, що охороняла кордон від терористів.

Пізніше, 19 травня, коли арабська воєнна істерія вже набрала обертів, спостерігачі ООН, дислоковані вздовж ізраїльсько-сирійського кор-

Випадковий збіг?

дону, підтвердили відсутність будь-яких ознак концентрації військ. Коли з єгипетських газет стало відомо про джерело цієї «інформації», Ізраїль запропонував радянському послові в Тель-Авіві відвідати північний кордон і особисто переконатися у відсутності ізраїльського угруповання. Посол відмовився.

Незадовго до цих подій радянський уряд успішно виступив посередником між Індією і Пакистаном, запросивши голів цих держав в Ташкент і досягнувши відвернення війни між ними. Тому після відмови посла Ізраїль звернувся до Москви з проханням про таке ж посередництво між ним і Єгиптом. Відповіді не надійшло. Москва не сумнівалася в перемозі Єгипту і не була зацікавлена в тому, щоб відвернути знищення Ізраїлю.

25 травня єгипетську військову делегацію в Москві прийняв міністр оборони маршал Гречко. Проводячи делегацію в аеропорту, Гречко запевнив єгиптян, що за потреби Радянський Союз надасть їм пряму військову підтримку. Наступного дня Насер, підбадьорений результатами цієї зустрічі, заявив у своєму зверненні до керівників єгипетської федерації профспілок: «Цього разу війна буде тотальною. Її мета — повне знищення Ізраїлю».

30 травня в Єгипет несподівано прибув король Йорданії Хусейн. Він підписав з Насером пакт про спільну оборону і передав свою армію в розпорядження єгипетського генштабу. Кільце навколо Ізраїлю замкнулося. Того ж дня відбулися й інші драматичні події.

Іракські танкові частини вступили в Йорданію і перейшли на Західний берег, а іракська авіація перебазувалася на найближчі до Ізраїлю аеродроми. Саудівська Аравія сконцентрувала свою армію на йорданському кордоні в районі Акабської затоки. В Єгипет був відправлений алжирський експедиційний корпус.

Загалом Ізраїлю протистояли об'єднана арабська армія чисельністю 530 тисяч чоловік, 2500 танків і 940 бойових літаків. Збройні сили Ізраїлю після загальної мобілізації нараховували 264 тисячі чоловік, 800 танків і 300 літаків. Ці цифри широко публікувалися і обговорювалися в західній пресі.

Думка переважної більшості експертів і аналітиків зводилася до того, що Ізраїль не може протистояти переважачим арабським силам.

В Аммані голова ОВП Ахмед Шукейрі, попередник Арафата, заявив: «Коли ми звільнимо Палестину, то допоможемо вцілілим євреям повернутися в країну, з яких вони прийшли. Але я сумніваюся, що хтось взагалі віціліє».

Ці слова також були опубліковані в західній пресі. Насер та інші арабські лідери смакували тотальну перемогу і перебували в стані ейфорії, про що свідчили їх божевільні заяви. Цьому чималою мірою сприяла позиція Москви.

В обстановці повної бездіяльності так званого світового співтовариства, закликів до стриманості і заклинань «не стріляти першими» Ізраїль завдав нищівного превентивного удару. У понеділок, 5 червня, о 7.45 ранку ізраїльські бойові літаки, пройшовши над Брюксом польоту над Середземним морем, не помічені радаром, раптово і одночасно з'явилися над всіма єгипетськими аеродромами.

Авіація противника була знищена на землі. Що сталося далі, добре відомо. Через шість днів Ізраїль здобув повну перемогу над арабською коаліцією, вписавши блискучу сторінку в історію воєнного мистецтва. Відтоді Шестиденна війна вивчається у всіх військових академіях світу.

Так розвивалися події навколо Ізраїлю. Запам'ятаємо, що всі вони сталися у відрізок часу від початку

травня до початку червня 1967 р. А що відбувалося в цей час у Радянському Союзі? Спочатку трохи історії.

Для здійснення радянської програми ядерного озброєння була створена потужна виробнича база. Необхідний плутоній з 1949 р. вироблявся на комбінаті «Маяк» в Челябінській області, відомому під умовною назвою «Челябінськ-40».

Через високі темпи гонки озброєнь рідкі радіоактивні відходи не одержували необхідної тримісячної витримки і скидалися в ріку Теча, з якої потрапляли в безпротічне озеро Карачай. Донні відклади озера перетворилися на найбільший у світі могильник радіоактивних відходів.

Через 16 років сталася катастрофа. На початку травня 1967 р. на Південний Урал звалилася небувала засуха. У кінці травня озеро Карачай раптово зміліло, оголивши велику частину дна.

Саме в ці дні маршал Гречко вмовляв Єгипет і Сирію напасти на Ізраїль. Але це ще не все. На початку червня такі ж несподівані шквальні вітри підняли донні відкладення в повітря і рознесли їх на 2700 квадратних кілометрів з населенням 41 тис. чоловік.

Як повідомляє Олексій Маркушин у статті «Озеро Карачай — сховище радіоактивних відходів під відкритим небом», у 1967 р. «вітрове підхоплення донних відкладень винесло близько 600 мільйонів кюрі активності». Навряд чи ці цифри відповідають реальності. Реальні масштаби трагедії і кількість жертв досі засекречені.

Це була справжня природна і техногенна катастрофа, яка за часом точно збіглася з Шестиденною війною, спровокованою Радянським Союзом. Вона вважається найбільшою катастрофою за всю історію СРСР — Росії, наслідки якої не ліквідовані донині. Озеро Карачай все ще залишається відкритою радіоактивною раною на тілі планети.

У 2005 р. почалося заповнення донними породами порожнистих залізобетонних кубів, які потім знову скидаються в озеро. Як пише

журналіст Георгій Низовий у статті про озеро Карачай, «ядерний щит країни став справжньою трагедією для регіону, де він кувався... Фактично озеро Карачай перетворене на залізобетонний могильник, який стане безпечним для довкілля через 300 років. Радіоактивність могильника оцінюється в 120 мільйонів кюрі. Загальний викид радіонуклідів комбінатом «Маяк», за підрахунками спеціалістів, — 400-600 мільйонів кюрі. Вчені називають цей комбінат «Десять Чорнобилів».

А ось як починається стаття Олени Шапошникової «Підступне світло «Маяка»: «Найрадіоактивнішим місцем на планеті назвали багатокілометрову зону навколо ядерного комплексу «Маяк» експерти ООН. Колись чисті водойми перетворені на резервуари для зливання радіоактивних відходів. Лише в озері Карачай рівень

радіації в 100 разів перевищує чорнобильський».

Не менш цікаві події відбулися рівно через рік, у квітні-липні 1968 р. Саме в цей час в нейтральних водах біля берегів Ізраїлю таємно перебував радянський підводний човен К-172, несучи вісім крилатих ракет П-6 з ядерними боеголовками. Командир човна капітан Шашков перед виходом в район бойового чергування одержав усне розпорядження командуючого ВМФ адмірала Горшкова: «Бути готовим до завдання ядерного удару по Ізраїлю».

Це, звичайно, була помста за переможну Шестиденну війну і шкоду, завдану престижу радянської зброї. Наказ про напад повинен був прийти з Москви. Але він так і не надійшов.

Що цьому завадило? Події в Чехословаччині, знаменита «Празька весна», яка чудесним чином збіглася в часі із перебуванням підводного човна біля берегів Ізраїлю. У Москві тепер думали про те, як залатати величезну пробоїну в заржавілому корпусі гігантського броненосця соціалістичного табору, а не про зведення безкінечних рахунків з Ізраїлем. Пріоритетність чехословацької проблеми заступила, а потім і повністю зняла з порядку денного план знищення Ізраїлю. Для повноти картини варто згадати смерть Сталіна саме в ті дні, коли все було готове для депортації євреїв в Сибір і Заполяр'я.

Випадковий збіг? Нехай кожен сам відповідь на це запитання.

Хайм СОКОЛІН.

«Якщо ви спробували...»

Давним-давно, десь у XVI столітті, до однієї з країн Африки приїхав посол з Голландії. Йому влаштували шикарний прийом і навіть призначили зустріч з королем. Коли всі зібралися, король попросив посла роповісти, як вони проживають в Європі.

Посол почав розповідати про побут європейського життя. Усі слухали його з задоволенням, поки посол не взявся розповідати, що в Європі взимку вода стає

настільки твердою, що по ній можна ходити. Це викликало посмішки і подивування на обличчях африканців. Король сказав: «Ми віримо усім твоїм розповідям про Європу, але про воду це вже занадто... Вода не може ставати твердою. Вода — це вода». Як не намагався посол їм пояснити істину, йому це не вдалося.

Іноді ми, віруючі люди, нагадуємо цього посла, коли намагаємося пояснити іншим свою віру в Бога. Це те саме, що намагатися описати смак торта, який ви не пробували. Недарма апостол Петро пише: «...якщо ви спробували, що добрий Господь» (1 Петр. 2:3).

Слова можуть дати якісь поняття, але щоб по-справжньому зрозуміти смак, треба самому це спробувати. Тому найперше, що має відбутися з людиною, яка відвідала церкву, — це радикальна зустріч з Богом. Якщо людина народиться згори, її не треба буде тягнути до церкви — вона сама туди бігтиме.

Так колись змінився Закхей. Він заліз на дерево жадібним і грішним, а спустився на землю святим і щедрим. І побіг за Ісусом.

Чи відбулася така радикальна зустріч з Богом у вашому житті, читачу? Чи спробували ви, що добрий Господь?..

Віктор КОТОВСЬКИЙ

(Закінчення)

Поч. у № 7 (210) за липень 2016 р.)

Сяйво її хреста...

Якщо дивитися з боку, по-життєвому, то Галі поталанило з чоловіком. Спокійний, поступливий, вірний. Була в нього одна слабкість – випивав, але не настільки, щоб це зруйнувало сім'ю.

Зовні нічим не вирізнявся: невисокий на зріст, худорлявий – такий собі звичайний, як усі. Чому обрала саме його, хоча кращих претендентів на її руку не бракувало? «Я люблю, коли люблять мене...» – кось зізналася Галина. І це зрозуміло: якби дісталася їй у чоловіки людина сильна, вольова, хтосьна, як би все склалося, бо такі жінки звикли самі бути господарями своєї долі. А любов розслаблює, ставить тебе в залежність.

Віталій же був слухняний і готовий жити заради свого кумира. «Він служив мені, – каже Галія, коли чоловіка вже не буде, – і я старалася це цінувати. Тішу себе тим, що завдяки мені він мав у житті те, чого не має більшість людей на світі: велику й самовіддану любов на все життя».

«А як же ти?». Слава Богу, це запитання не зірвалося з моїх уст. Я отримав відповідь пізніше, не від Галі, а після деяких роздумів і спостережень, коли відкрилася головна риса характеру цієї жінки.

Віталій з дитинства пізнав, що таке відторгнення. Був він у своєї матері, як кажуть, нагуляний, і прізвисько «байстрюк» прилепилося до нього з самого малечку. Вітчим його не любив, у сім'ї постійно виникали скандали, часто з тяжкими бійками. Сусіди, споглядаючи за ними, зітхали в бік Віталіка: хороший хлопець, шкода його. Оженився рано, аби скоріше залишити цей вертеп, та шлюбу виявився невдалим. Отож Галія, дізнавшись про це все, пройнялася глибоким співчуттям.

Ми досить спрощено інколи розуміємо, що таке любов, маючи на увазі під цим гарячу пристрасть, закоханість, самозабуття. У давнину люди казали, дивлячись на якусь пару: «Він її жаліє...», і то означало – любить.

Здатність до глибокого співчуття стала тою міцною ниткою, що на неї нагналися найголовніші події її життя.

Розповідає Галина:

– Сергій був у лікарні. Ми зробили в його квартирі ремонт, знали грати. Я все намагалася його забрати – лікарі не віддавали. Потім Бог допоміг, помінялося там керівництво, і ми привезли його додому. Деякий час він жив сам, під замком у своїй квартирі, ми з однією сестрою чергували там. Лікарі, звичайно, теж чимало зробили – він жахався людей, білого простирадла лякався. Навчили його ходити на унітаз, купатися – дякую їм за це, але було й інше. «Конячі» дози таблеток, що йому там давали, викликали страшенну алергію. Усе тіло покритися ранами й неймовірно свербіло, рани почали гнити. Ніякі мазі не допомагали, і я почала лікувати його народними методами. Робила соляні ванни, прикладала капустяне листя. Через деякий час тіло очистилося.

Приходили до нас деякі брати з інших церков, ніби маючи духовну силу, казали: треба виганяти демонів. Я нічого проти не мала: беріть ключ і ганяйте хоч до ранку. Ганяли, та нічого не мінялося, але любов, хоч і не відразу, хоч дуже малими дозами, а таки точила цей граніт. І я це розумію. Навіть у казці дитячий є мудрість: каже яблунька: «Обкопай мене, полий, тоді дам тобі яблучок»; каже піч: «Підремонтуй мене, замаж на мені шпарки, тоді дам тобі пірижечків». Так і в духовних справах. Що хворому потрібно? Поголи його, прибери за ним, приготуй йому їсти, приємне слово йому скажи. Щоб отримати щось у духовному плані, треба вкласти. Якщо не вкладеш конкретних справ своєї любові, наслідків не буде.

Чоловік мені інколи докоряв: ти фанатичка, треба знайти хорошу роботу, це не робота – доглядати старих, і далі в тому ж дусі. Але я сказала Богові: «Господи, Ти поставив мене на цей труд, Ти мені сказав, щоб я все для цього залишила, то Ти забезпеч мене». І Бог забезпечував.

Брати та сестри у церкві мої діла не дуже-то вітали, здебільшого таке ставлення було: ну що ж, узяла – то твоя справа. Чоловік заробляв небагато, і всі ці гроші йшли в зону на передачі синові. До старих теж

не підеш з порожніми руками. Я, звичайно, підробляла де могла, металася між своїми дітьми, між своїми підопічними, часом як би втрачаючи усвідомлення, де я і що я.

Коли подзвонили, що Віта померла в поліклініці на прийомі у лікаря, я не повірила. Сказала: «Господи, не може цього бути! Якщо й померла, то Ти воскресиш її! Я вірю! Я вірю, що ти повернеш її!». У мене знайомий у морзі, подзвонила: «Не розрізайте її, я буду молитися, Бог її воскресить!». Упала тут на кухні перед Богом, але Бог показав: у домі вінки... Потім трохи опам'яталася, збрала в руки всю свою волю і сказала: «Сатана, ти сліз моїх не побачиш. Я знаю, моє дитя з Господом. Ти не діждешся моєї слабкості».

Витримала це все, так що люди дивувалися. А вже потім... Сатана почав підступати з самоосудом: от якби ти заховала ті наркотики, якби зробила так, як радила Тетяна: «Зачини в хаті! Надінь наручники, не пусси!». Але я сказала: «Господи, якщо така Твоя воля, нехай так буде. Що треба понести, я понесу». Може, допустила помилку?

Віти немає... Мене втішає тільки те, що вона пішла до Ісуса. Пішла завжди, але здається – десть просто поїхала надовго, може, в інше місто й ось-ось повернеться... Ліфт увечері загрукоче, я здригаюся. Я завжди чула, коли їде саме вона... Таке материнське відчуття. І це не даремно, адже ми скоро, дуже скоро будемо знову разом.

Віктор Котовський:

– Сказав Господь: тим, хто любить Мене, все сприяє на благо. Усі ми знаємо ці слова, от тільки де взяти сили, щоб відкрити для них заціпеніле в болісному спазмі серце... Можливо, треба, щоб хтось і допоміг. Але тільки Господь по-справжньому може нас втішити й підняти, коли ми впали під ношею свого хреста.

Мати Сергія, якщо судити по людському, просто не мала права вмирати. Вона жила лише сином і для сина, і тут – треба кинути його напризволяще. Вона щойно стала християнкою, почала по-справжньому зростати у вірі, побачила перші відповіді на молитви, отримала надію. І все це обірвалося на самому початку її справжнього успіху, коли ось-ось мали з'явитися перші плоди. Але не з'явилися, не встигли. Так нам, людям, здається. А чи встояла б вона у своїй слабенькій ще вірі, хто з нас те знає?

Галія добре розуміла, та, власне, знала від Бога, що дочка, не будучи надто сильною особистістю, не зберегла б свого спасіння, і тому Господь забрав її вчасно. І то було всім їй, і Вікторії в тому числі, на добро. Галія знала це розумом, але серце материнське знало інше і не хотіло миритися з утратою. Вона знала, що Бог вибрав її для Себе, але хотіла земного щастя. Вона знала, що не повинно бути в нас ідолів, але діти були її кумиром. Вона любила достаток і красу... І все це повинно було перемолотися, перемішатися... Перемолотися разом із живими кістками, перемішатися з

Галина з Сергієм

кров'ю, з шаленим небажанням плоти іти на хрест. Повинно було згоріти у вогні страждань і звільнити душу.

Пригадую її слова: «Господь вибрав мене від утробы матері». Знаю дуже небагато людей, які чули у своєму житті щось подібне. Деякі з них стали відомі і навіть знамениті, деякі ж нічим особливим не вирізняються. Ходять на зібрання, працюють, виховують дітей. Але ж Бог сказав ті слова даремно, слово Його не буває порожнім. І ми не знаємо, що діється в душах цих людей, який вони проходять шлях, що їм доводиться переживати. Вони й самі можуть до часу не знати, до якої особливої місії готує їх Господь, і, можливо, з болем у серці часто питають себе: «Ну чому в мене не як у всіх людей? Чому не маю я того, що іншим дістається легко й без особливого напруження? Чому в мене стільки бід та невдач?».

Віталій довго не приймав водне хрещення, все не міг наважитися... Але, слава Богу, таки зробив цей крок.

Галина згадує:

– Я сильно ослабла. Усе так навалялося... Через деякий час зрозуміла, що просто йду в пекло. Образа, осуд, нещасття... При моєму такому активному житті серед людей, все ж, не було людини, якій би я могла відкрити своє серце, виплакати свої жалі, звільнитися від своїх душевних страждань. Чоловік ніби й покався, ходив зі мною до церкви, але Бога в його серці не було – я це бачила. У мене почалася страшна депресія. Я молилася: «Господи, дай співчуття моєму чоловікові, Ти бачиш, що я вже заплуталася у цих лабіринтах...» І ось одного разу, якраз напередодні Нового року, ми їхали в неділю на богослужіння. Говорили, що купити, як бути з Сергієм, і чоловік мій каже: «Знаєш, тобі важко, я бачу. Давай заберемо Сергія до себе». На той час дочки вже не було, син теж у колонії відбував, так що одну кімнату мали вільну. Я у відповідь залилася слізьми: «Боже, Ти так швидко мене почув...»

Забрали ми його до себе... А проблеми ж лишилися. Як найде на нього цей дух... То з-під себе вигребе та хрестів на стінах понаставляє, то голий по квартирі бігає... Одного разу зачинився у ванній, побив там усе. Скільки разів шибки розліталися, посуд...

Все одно я дякую Богові. Дякую за чоловіка, йому було значно важче, ніж мені проявляти безмежне терпіння, але він терпів – знаю, заради мене, хоч, бувало, сильно підступав до нього лукавий. Ото інколи начитається в газетах, що такі як Сергій часом витворяють, і починає на мене нагнітати: треба здавати, треба здавати. А то інше: пороблю замки, поставлю на дверях запори. Але я сказала: «Ні! Ангели оберігають наш дім, і ніхто нас не зачепить». Двері відчинені, Сергій ходить, він може цілу ніч ходити, а ми спимо спокійно. Потім звикли, і

жодного разу нічого не сталося.

Господь мені ясно сказав: його буде звільнено. Процес покращення йде дуже поволі, і я тепер розумію, чому. Господь працює над усіма нами, над кожним, ми кожний по-своєму до чогось прив'язані – більшою або меншою мірою, той – до роботи, той – до дітей, третій іще до чогось, і Господь кожного хоче звільнити.

Віталій прийняв Бога по-справжньому вже коли лежав хворий. Коли він захворів, я знала, що це не проста хвороба, і була готова. Перед кінцем Бог настільки пом'якшив його серце, що я просто не впізнавала свого чоловіка. Люди знають, як при такій хворобі – мучиться хворий, мучаться його домашні, але я з ним нічого цього не знала. «Будь ласка, дякую, все добре, нічого... все гаразд...» – іншого від нього не чула.

Він просив у Бога: «Дай мені, Господи, такий привілей – умерти на ногах». Останні півтора місяця він нічого не їв, тільки пив воду. Страшна спрага була в нього, все горіло всередині. Принесу йому води – «Дякую, мамочко, все добре, спасибі, іди роби своє...» Йшов з радістю, йшов у повній свідомості. Я сказала: «Господи, Ти бачиш, що я в суєті, то Ти затримай мене, щоб я була при ньому в той день». І вранці Бог показав – сьогодні. Я не знала тільки в який час. Ще попросила чоловіка: «Як прийде Ісус, махнеш мені рукою». І він помахав, відвернувся й пішов...

Я зрозуміла по-справжньому, як він був мені потрібен, лише тоді, коли його не стало. Старалася не впадати у розпач. Просто настрий був такий: жалість якась до себе... Син до того ж... Я на нього надіялась. З цим одруженням його, – я думала, не так воно все буде, але що ж... Доводиться відиривати від серця найдорожче. Розумію, що треба стояти твердо, що не треба плакати, але...

Віктор Котовський:

Сльози – то нічого... Сльози – то добре. Сльози гоять душевні рани. Я не перебивав сестру, вона говорила. Вже й диктофон вимкнувся – щось там у ньому скінчилося, врешті, я просто забув за нього. Слухаючи Галю, я помічав, як поступово змінюється в мені її образ, перетворюючись із такого собі звичайного, як у всіх нас, на щось інше. Господь його лише окреслив контуром, зняв, як кажуть скульптори, перший зайвий матеріал. «Гляньте на скелю, з якої ви витесані, на виритий колодязь, з якого ви поставили», – промовляє до нас Господь словами пророка Ісаї. Ми думаємо, що колодязь, яма – то наше минуле дохристиянське життя. Це так, але це ще не все. Глибока темна вирва – то є і наші життєві обставини, де ми до часу перебуваємо, як не оброблений дикий матеріал, звідки Господь виламає нас – з болем і муками, щоб почати над нами справжню Свою роботу.

Іх небагато між нами, витесаних

із граніту потужним Божим інструментом Духа Його. У сяйві їхніх хрестів сильно бліднуть світіння нашого «я», наші «великі» досягнення й духовні «завоювання». Перед їхнім подвигом нам стає якось незручно за самих себе, за той час, що його ми так часто кидали просто на вітер, тоді коли ці, непомітні, нічим особливо не обласкані, несли свої хрести, обливаючись потом, слізьми, а то і кров'ю, не думаючи ні про винагороду, ні про майбутню славу. Їм було просто не до цих думок. Несли, намагаючись нікому не показувати своїх страждань, нікому не бути тягарем, нікому не бути докором, та навіть навпаки – ще когось підтримати й комусь послужити опорою у важкий час. І вже пронесли на чималу відстань, піднялись височенько, нам же, благословенним від Бога миром, спокоєм і достатком, можливо, лише доведеться починати цей шлях. Кому буде дано, звичайно, кого Бог вибрав, кого побачив спроможним і гідним Свого хреста.

Я бачив, як із не надто красивих і привабливих обставин цього дуже й дуже нелегкого життя, виростає прекрасний образ великої віри.

Відчувши, що Сергієві треба бувати між людьми – це були б для нього хороші душевні ліки, Галина почала виводити його в місто. Я зустрічав їх обох на недільних богослужіннях, у церковному офісі, на молитовних зібраннях. Він ходив за нею слідком, куди б вона не йшла: її біда і радість, її поразки й успіхи, власне, її духовний плід у плоті. І цього треба було досягнути! Кілька разів губився в метро, раз його привела додому міліція, іншого разу прийшов сам, пішки з другого кінця міста, майже через добу. Бувало, й до людей чіплявся, але все обійшлося, адже Господь супроводжував їх завжди.

Пригадую великих мужів Божих – Мешаха, Шадреха й Авед-него. Коли їх тягли до розжареної печі, це були просто єврейські хлопці, які проявили неприпустимий непослух. І, як думали глядачі навколо, їх буде покарано справедливо. Але вийшли вони з вогненної купелі вже іншими, хоч зовні нічого не змінилося – вийшли носіями великої слави Божої. «Цар Навуходоносор усім народам, племенам і язикам, що живуть по всій землі: «Нехай ваш мир буде великий! Сподобалось мені оповістити вам про знаки й чудеса, які вчинив наді мною найвищий Бог. Які ж великі Його знаки! Які ж могутні Його чуда! Царство Його – Царство вічне, і влада Його – від роду й до роду!». Це проголошує володар найбільшої у світі імперії, надзвичайно сильний і жорстокий правитель. Що з ним сталося – із язичником, який щойно погрожував страшною смертю всім, хто не поклониться його поганським богам? Він побачив через трьох юнаків ні з чим не зрівняну славу Творця неба і землі.

Сьогодні ми, християни, обходимося без кам'яних печей. Ось вона, піч, отут, на затишній і охайній кухоньці, і жертва її сидить за столом, задумливо й зосереджено помішуючи давно захоплено чай. Вона і тут, поряд з мною, вона і там, у мареві нестерпного вогню поряд із постаттю, подібною до Сина Божого. Світло її хреста освітлює сьогодні мене, освітлює, можливо, і ще когось, щоб ми мали змогу правильно оцінити свої успіхи, зрозуміти, яку вагу вони мають в очах Божих і що для Нього по-справжньому цінне.

Знаю: піду я, вона збере свої розтривожені думки, струсить із душі негадане розслаблення почуттів, повернеться у свій звичний стан і піде поратися по господарству. Он бабця вже двічі зазірала на кухню – щось, мабуть, хоче, Сергій надто голосно ввімкнув телевізор, але, слава Богу, обоє терплять, хоч час вечері вже минає давненько. Завтра буде те саме й післязавтра теж, – але все даремно, все на добро – тут, на землі, і там, на небі, де воно складається дрібними перлинками й крихтами золота, перемитого, переплавленого, очищеного у вогні. Складається у великий неплінний скарб вічності.

Який Бог врятує вас?

Хто з нас не пам'ятає ще з дитячих років біблійну історію про Шадраха, Мешаха та Авед-Него — персонажів юдейської історії, які були чудесним чином врятовані з вогненної печі, куди їх кинули за наказом вавилонського царя Навуходоносора. Та далеко не всі розуміють її справжній зміст, сприймаючи її як розповідь про героїв, які за допомогою неземної сили перемогли зло, — із серії історій про Супермена, що спритно оминав усі пастки ворогів, або Люка Скайдокера, що вирвався з кігтів страшного Дарта Вейдера. Історію про юнаків у вогняній печі справді можна назвати стародавньою попередницею сучасних трилерів. Але якщо, слухаючи про те, як наші герої виходять неушкодженими з вогню, нас не захоплює нічого, окрім «спецефектів», ми упускаємо щось дуже важливе.

Цю історію юдеї багатократно перепо-відали протягом довгих років вавилонського полону. Навіть після того, як вони повернулися в ізраїльську землю, вони не змогли позбутися гніту чужоземних правителів, які, як відомий сирійський цар Антіох IV Епіфан, споганювали храм юдеїв і переслідували народ Божий за вірність Богові. Для таких тяжких часів і була написана Книга пророка Даниїла. Історія про трьох героїв у вогняній печі — розповідь про політичне протистояння: коли приймаються несправедливі закони, коли народ змушують поклонятися неправдивим богам. І вона закликає до дії. Книга пророка Даниїла — це історія громадянської непокорі, що надихає на подвиг кожне покоління, чия вірність Богові стоїть вище вірності людині.

Цар Навуходоносор встановив велетенську золоту статую. При звуках фанфар під час урочистого посвячення усі мали впасти ниць у поклонінні. Що й зробили, окрім трьох молодих євреїв. Розлючений Навуходоносор наказує привести євреїв і вирішує дати їм ще один шанс, попереджуючи, що коли вони не впадуть на коліна перед бовваном, він кине їх у палахкотячу піч. При цьому цар з погордою додає: «... Той той Бог, що врятує вас від моїх рук?». Іншими словами, він говорить: «Усі ці ваші стародавні історії про Бога-визволителя — про те, як Він вивів ізраїльський народ з Єгипту і врятував від руки фараона — дуже цікаві, тільки цей день — не історія, а реальність. І в цій реальності вся влада і сила в моїх руках, і вам краще покоритися, тому що ваш Бог вам нічим не зможе допомогти».

Але юнаки не послухалися царя, і їх Бог, як ми вже знаємо, рятує їх, показуючи цим, що їхня віра не була даремною. Наприкінці цієї історії здивований Навуходоносор наказує всьому царству віддати честь Богові Ізраїлю: «... бо немає іншого Бога, що міг би так урятувати...» (Дан. 3:29). Лише в Бога Ізраїлю є влада, що набагато перевершує владу царя, і цей Бог показав мізерність і безсилля величного царського боввана.

Таким був урок для Навуходоносора, а чого може навчити ця історія нас? У вільних країнах, таких, як Великобританія чи США, звикли думати, що ніякий правитель не може змусити їх поклонятися ідолам.

Але в наш час поганство таке ж всюди-суще, як і в давнину, тільки має витончені форми. Навязливі образи, що закликають нас стати на коліна, не залишають нас ні на хвилину: ними переповнені екрани

телевізорів і торговельні центри. Образи багатства і влади приваблюють своїм золотим блиском. І коли звуки фанфар чуємо ми, то падаємо ниць у поклонінні, бо нам не властивий спротив.

І тут на допомогу приходять Шадрах, Мешах та Авед-Него, демонструючи, як протистояти ідолопоклонству. Золотому бовванові поклонилися всі, окрім них, тому що вони довіряли Богові. Вони довіряли Йому, не знаючи, чим закінчиться ця історія. Зверніть увагу на їх відповідь царю: «Якщо наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотячої огненної печі, то Він урятує й з твоєї руки, о царю! А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо, а золотому бовванові, якого ти поставив, не будемо вклонятися!» (Дан. 3:17-18).

Якщо ми не почуємо їх слів, ми так і не зрозуміємо смислу цієї історії, адже не всі історії мають таке щасливе закінчення. Мільйони євреїв були спалені в печах конц-таборів у минулому столітті, і думати, що віра в Бога завжди веде до перемоги над ворогами, було б просто нерозумно. Істину цієї історії ми збагнемо лише тоді, коли усвідомимо, що протистояння ідолопоклонству може привести у вогненну піч і нас.

У цій історії є ще одна характерна особливість. Хто був той дивний четвертий персонаж в печі? Навуходоносор сказав: «Чи ж не трьох зв'язаних мужів ми кинули до середини огню?.. Та я бачу чотирьох мужів непов'язаних, що ходять посеред огню, і шкоди їм нема, а вигляд того четвертого подібний до Божого Сина!» (Дан. 3:24-25).

Даниїл не пояснює, хто це такий, але тим, хто знайомий з історією Ізраїлю, цього й не потрібно пояснювати, це була присутність Бога, Котрий ніколи не залишає Свій народ у стражданнях, а підтримує і визволяє його.

Чи помітили ви ще одну незвичайну деталь в цій розповіді? Коли Навуходоносор наказує відкрити піч, з неї виходять лише Шадрах, Мешах і Авед-Него. Той, хто несподівано появився в печі, хто подібний до Божого Сина, з печі страждань не вийшов. Він не врятований чудом з вогню, він залишився там.

Про це ж згадує і автор Послання до євреїв, коли говорить про Ісуса. Він наводить довгий список героїв віри із Старого Заповіту, які перемагали царства, закривали пащі левам, уникали вістря меча, силу вогненну гасили. Окрім того, Старий Заповіт розповідає і про тих, хто був ув'язнений, кого катували і вбивали за їх свідчення про єдиного Бога, Котрий має владу спасати, — навіть якщо вони не побачили виконання обітниць, про які свідчили. У кінці цього списку — Ісус, Зачинатель і Звершитель нашої віри. Ісус не уникнув підступних рук Своїх ворогів, Він не вийшов неушкодженим з вогненної печі, Він залишився там. Він зазнав тяжких мук на хресті, знехтував осоромленням, щоб спасти нас, подарував свободу і надію.

Ісус — наша опора і захист під час випробувань. Він страждає разом з нами і заради нас, Він дав нам досконалий приклад віри, що живе до кінця. Він Бог, Котрий входить у вогненну піч разом з нами. Його обітниця проголошує: «Коли переходитимеш через води, Я буду з тобою, а через річки — не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити — не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я. Бо Я — Господь, Бог твій, Святий Ізраїлів, твій Спаситель!» (Іс. 43:2-3).

Річард ХЕЙЗ.

Історія одного успіху

Цього літа, спланувавши поїздку в Сан-Дієго, я не усвідомлював, що дорога виявиться такою довгою. Вийшовши в суботу на світанку і проїхавши весь день, ми зрозуміли, що це тільки півдороги... Переночувавши в північній Каліфорнії, ми зранку відвідали церкву, що була неподалік, і поїхали далі. Під'їжджаючи до Лос-Анджелеса, ми дуже зголодніли і стали думати, де б попоїсти.

І тут я згадав, що у Каліфорнії є знаменитий ресторан швидкого харчування Chick-fil-A. Це всього-на-всього година їзди по трасі, і ми вирішили, що заїдемо туди. І ось, голодні і втомлені, ми під'їхали до довгоочікуваного Chick-fil-A.

Коли я вийшов з автомашини, то не міг повірити своїм очам: ресторан був зачинений! Як? Невже Chick-fil-A-Збанкрутував? Я стільки часу потратив, щоб приїхати сюди, а тут ось вам, здоровенькі були... Тому вирішив зайти в Інтернет і подивитися, у чому справа... На моє велике здивування, я виявив, що всі ресторани цієї мережі в неділю зачинені!

Ресторан Chick-fil-A заснував 1946 року служитель баптистської церкви в Атланті Трует Кет. Будучи викладачем недільної школи (він служив там протягом 50 років), Трует вирішив: якщо я не хочу працювати в неділю, то я не можу змушувати це робити і своїх співпрацівників. Так появилась ідея зробити неділю вихідним днем.

З самого початку ця бізнесова модель здавалася мало перспективною і піддавалася великій критиці. Як ресторан, який зачинений в неділю, зможе досягти успіху? Адже саме вихідні дні вважаються найприбутковішими у ресторанному бізнесі! Але Трует стояв на своєму: мої співпрацівники у неділю повинні мати можливість зранку піти до церкви, а після обіду проводити час зі своєю сім'єю.

Спочатку бізнес розвивався повільно, поки в 1961 році Труету не спала на думку радикальна ідея. Він навчився готувати курку за такий короткий час, що в Макдональдсі хіба що встигнуть зробити гамбургер! Це було справжньою революцією в бізнесі, і ресторани Chick-fil-A почали масово відкриватися у всіх південних штатах. Так народилася одна із найуспішніших бізнесових моделей в історії Америки.

Але, застосовуючи християнські принципи, Трует нажив собі чимало ворогів.

У 2011 році, після того, як Chick-fil-A про-

спонсорував сімейну конференцію в Пенсильванії, проти нього «мирно піднялися» геї й лесбіянки. По всіх містах, озброївшись плакатами, що бризкали ненавистю, вони домовилися вийти на масові протести «однобокої» політики Chick-fil-A. Незабаром до них підключилися й інші ліберальні активісти, закликаючи спільно бойкотувати ресторани Chick-fil-A. Дійшло до того, що мери Бостона і Чикаго звинуватили Труета в ненависті (і це лише за те, що він проспонсорував сімейну конференцію!) і погрожуали закрити всі його ресторани в цих містах... Над бізнесом нависла реальна загроза...

І тут на допомогу прийшов колишній кандидат в президенти США Майк Хакабі. Він закликав усіх небайдужих християн піднятися і підтримати ресторан в цей нелегкий час! Так 1 серпня 2012 року був об'явлений «Chick-fil-A appreciation day» — день, який дасть оцінку цьому ресторану.

На велике здивування преси і всіх демократів, до ресторану з самого ранку почали стікатися тисячі людей, утворивши довгі черги... За найскромнішими підрахунками, понад 600 тисяч чоловік відвідали цей ресторан за один день, встановивши новий і абсолютний рекорд щодо відвідуваності і доходів в історії Америки!

Коли Трует Кеті помер в 2014 році, його статок оцінювався в 4,2 мільярда доларів, а за рейтингом журналу Forbes він входив до списку 500 найбагатших людей Америки! На сьогодні заснована ним компанія — одна з найуспішніших ресторанных компаній світу (вона об'єднує 1900 ресторанів). А за прибутками вона впевнено посідає восьме місце в цій сфері бізнесу...

А секрет цього успіху криється в простій історії. Одного разу рада пасторів зібралася для обговорення теми церковного зростання. Серед багатьох церковних лідерів був і Трует Кет. Найголовнішим питанням, яке стояло на порядку денному серед тих пасторів, було таке: як нашим церквам стати більшими? Лідери один за одним обмірковували: як зрости? Як поширитися? І ось поки всі пропонували різні ділові ідеї, Трует сидів осторонь і слухав. Тоді ведучий запитав: «Труете, а що ви думаєте про це? Як нам стати більшими?». Відповідь Труета шокувала: «Я ніколи не був пастором, але можу запропонувати одну ідею, виходячи із спостережень за своїм бізнесом. Ми не повинні думати про те, як нам стати більшими, ми повинні думати про те, як нам стати кращими. І ось коли ми станемо кращими, то люди самі вимагатимуть від нас, щоб ми стали більшими!».

Р. С.

Як двоє польських лікарів обманули нацистів і врятували вісім тисяч євреїв

Двоє польських лікарів — Євгеніуш Лазовський і Станіслав Матулович під час німецької окупації врятували вісім тисяч євреїв за допомогою «біологічної зброї».

Вони виявили, що після щеплення мертвої бактерії Proteus ON19 забір крові неправильно дає позитивний результат тесту на тиф. Знаючи це, лікарі вирішили таємно прищепити польське

населення містечка Розвадів і його околиць, відіславши нацистам проби крові.

Зробивши аналіз, німці вирішили, що в місті вирує епідемія тифу, об'явили його зоною карантину і не зважувалися туди навідуватися. Таким чином єврейські сім'ї, що проживали тут, уникнули участі бути вбитими зразу (як це відбувалося із зараженими тифом євреями в інших місцях) і бути відправленими в конц-табори...

Не помри у своєму гнізді, або Дискомфорт від Бога

«Як гніздо своє будить орел... так Господь Сам провадив його (Ізраїль)» (5 М. 32:11-12).

Щоб зрозуміти, що Бог хотів сказати цим текстом з Біблії, поглянемо на життя білоголового орла. Білоголовий орел живе на території Північної Америки і вважається національним птахом цієї країни. Його зображення є на гербі США, на президентському штандарті, грошах та інших державних знаках. Навіть космічний корабель «Аполлон-11», що доставив астронавтів на місяць, мав зображення білоголового орла на своєму борту. Цей орел — один із найбільших хижих птахів, його швидкість сягає 160 кілометрів за годину.

Перед народженням пташенят батьки-орли найперше готують гніздо, роблячи його комфортним. Цікаво, що партнери зберігають вірність один одному протягом всього життя!

У білоголового орла одне з найбільших гнізд у світі. Воно сягає двох метрів у ширину і метр заввишки! Уявляєте, скільки треба наносити гілок, щоб побудувати таке гніздо?

Коли пташенята вишлюплюються, їм затишно і безпечно. Адже гніздо доволі велике і комфортне, і мама

приносить їм туди їжу кожного дня. Перші три тижні один із батьків чергує біля гнізда, оберігаючи своїх малюків.

Але минає час, і щось починає відбуватися з комфортним житлом. Мама витягає гілки з гнізда і перевертає їх, створюючи дискомфорт для дорослих пташенят. Пташенята вже не почуваються в затишку, адже їм заважають гілки, що стирчать звідусіль. Цей дискомфорт зовсім не означає, що мама перестала любити, — просто

настав час перейти на новий рівень!

«Як гніздо своє будить орел... так Господь Сам провадив його». Якщо ти відчуваєш дискомфорт, це не означає, що Бог тебе не любить чи що Він про Тебе забув. Може, Бог промовляє до тебе: ти вже виріс! Це означає, що настав час рухатися!

Багато людей, коли в їх житті відбувається якесь потрясіння, думають, що настав кінець, а виявляється це тільки початок! Те, що вчора служило захистом і затишком, сьогодні спонукує нас рушати вперед!

Бог думає інакше

«... і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

Останнім часом людина розумна (Homo Sapiens) все рідше використовує свою основну перевагу над тваринним світом — мозок!

На жаль, ми стали менше думати. Та й навіщо? Адже життя стає простішим: уже немає сенсу запам'ятовувати номер телефону — він в мобільнику, множити можемо за допомогою калькулятора. Цитати також знаходимо швидко — Інтернет завжди під рукою. Шкільні тести привчають не творити, а вибирати із запрограмованого.

Ми читаємо заголовки новин, знаємо географію з телевізійних передач, і найкращий винахід, який спростив наше життя, — це кнопка «Пошук». Навіть біблійні цитати можна знайти за кілька секунд, і зовсім не потрібно півгодини перегортати Біблію...

Можна пізнавати Писання через проповіді, світ — через телевізор, кла-

сиків — через фільми, а життя — через цікаві статуси в соціальних мережах. Вечірній випуск новин пояснить, куди котиться світ, аналітична стаття розкладе все по полицях... Думання набуває системи напівавтоматичного пілотування. А тим часом невідомим чином, без будь-якого насильства, хтось надягає на розум намордники і пристібиє до чужого повідка.

І ми начебто думаємо, вирішуємо, згадуємо, навіть можемо дискутувати, але частина наших думок — це успішно засвоєні забобони, стереотипи і кліше. «Усі так вважають», «я до цього звик», «своєї думки я не зміню» — ці фрази стають ментальною тюрмою для мільйонів людей, стримуючи їх від свободи, яка приходить з пізнанням правди.

Ісус не вписувався в шаблони, запропоновані суспільством, досвідом чи очікуваннями людей. Ісус подав нам приклад, як думати. Він завжди думав ширше, бачив далі, дивився глибше. Недарма пророк Ісаї пише: «Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги,

говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої — за ваші думки» (Іс. 55:8-9).

Коли Христу задавали підступні запитання, очікуючи простого «так» або «ні», Він не поспішав опинитися в чужій колії. Його відповідь відкривала нову грань і свіжий погляд на, здавалося б, очевидні і звичайні речі.

Згадайте хоч би, як Він відповів тим, хто привів до нього жінку, звинувачену в перелюбі! Коли всі очікували від Нього відповіді на питання, побити її камінням чи ні, Він замість її гріха звернув увагу законників на їх власні гріхи. Ісус справді не вписувався у звичні шаблони. Він не реагував, Він діяв.

Замість тісних рамок тілесного мислення Христос являв ширину духа. Учні приймали Його як Учителя і Пана. Він же, розгледівши в них самих прагнення до людського панування, навмисне повісив як слуга: набрав води і почав обмивати їм ноги. У той час, як релігійна еліта дивилася на митників, блудниць і чужинців як на

людей другого сорту, Ісус приділяв їм час і служив.

Хіба не дивно, що, пояснюючи юдею, у чому виражається любов до ближнього, Ісус поставив за приклад самарянина. Він же знав, що «юдеї з самарянами не спілкуються!» Знав, але думав ширше за людські стереотипи. Більше того, Він не просто дозволяв Собі такі притчі-прикладі, а й спокійно міг розмовляти з жінкою-самарянкою, викликаючи чимале здивування у Своїх учнів. Він прощав гріхи, коли від Нього очікували зцілення. Він відмовляв у чуді тим, кому хотілося побачити від Нього ознаку.

Коли Його підганяли, Він не поспішав, але все одно приходив своєчасно: померлий Лазар навіть після чотирьох днів у гробі воскрес. Він говорив про хліб небесний, коли всім було вдосталь земного. Мовчав, коли хотіли слухати, і говорив про речі, які не всі розуміли.

Коли багато учнів залишили Його, Він не пішов за ними, що відійшли, а запропонував піти їм, що залишилися. Він плакав, бачачи місто, яким захоплювалися, і радів зовсім не тим, чим втішалися Його учні: не чудом вигнання демонів, а небесним спасінням.

Коли ті, що розпинали Його, очікували, що Він спасе Себе, Він спасав їх і всіх нас. Замість слів прокляття благав за прощення. Вспереч законам смерті Він воскрес в силі Духа і тим, хто приречений, подарував надію!

Хіба це не дивовижно? Хіба не спонукує нас життя Ісуса виявити межі іншого мислення, щоб ми переглянули власний підхід до життя, оточення, погляду на світ і забажали почати думати по-новому?

Як ви дивитеся на звичні речі? Чи потакаєте божевільям натовпу, чи виступаєте голосом Божим для них? Чи здатні побачити Божу любов до тих, хто вам не до душі? Коли здається, що не залишилося сили, чи готові ви продовжити рух і не опускати руки лише тому, що «Богові все можливо»? Позбудьтеся оманливих стереотипів і забобонів.

Погляньте на довкілля очима віри, надії і любові. Називайте речі так, як їх називає Бог, а не ваші друзі, телевізор чи ваші почуття. Стійте на Слові Божому і живіть з духом, і тоді ви зможете одного разу вигукнути разом з апостолом Павлом: «А ми маємо розум Христов!».

Денис ПОДОРОЖНИЙ.

Жінка, що принесла перемогу: ІСТОРІЯ МІСТА В ОБЛОЗІ

«Господне Ім'я — сильна башта: до неї втече справедливий і буде безпечний» (Прп. 18:10).

Щоб зрозуміти цей вірш, треба розуміти, як будувалися міста в давнину. Відомо, що навколо міста зводили кам'яні стіни для захисту від ворогів. У разі війни люди ховалися за цими мурами і продовжували оборонятися. Цікаво, що в багатьох містах, окрім стін, у центрі зводили кам'яну башту. І якщо вороги брали штурмом місто, то люди ховалися в цій башті.

Прочитаємо одну історію: «І пішов Авімелех до Тецеви, і таборував при Тецеві, та й здобув його. А в середині міста була міцна башта, і повтікали туди всі чоловіки й жінки та всі господарі міста, і замкнули за собою, та й вийшли на дах тієї башти. І прийшов Авімелех аж до башти, та й воював із нею. І підійшов він аж до входу башти, щоб спалити її огнем. Тоді одна жінка кинула горішнього каменя від жорен на Авімелехову голову — та й розторошила йому черепа. І він зараз кликнув до юнака, свого зброєноші та й сказав йому: «Витягни свого меча та й забий мене, щоб не сказали про мене: Його жінка забила!». І його юнак проколов його — і він помер. І побачили ізраїльтяни,

що Авімелех помер, та й порозходилися кожен на своє місце. І Бог віддав Авімелехові зло, яке він зробив був своєму батькові, що повбивав сімдесят братів своїх» (Суд. 9:50-56).

Авимелех оточив місто і захопив його. І люди сховалися в башті. Але який смисл ховатися там? Адже місто вже завойовано! Ця башта, на перший погляд, не була для Авімелеха реальною загрозою. Але та мить, коли він близько підійшов до неї, стала фатальною. Якесь жінка кинула звідти камінь від жорен і била Авімелеха. І таким чином принесла велику перемогу місту!

Іноді наше життя нагадує старозаповітні міста. Часто здається, що все пропало і надії нема, що все втрачене і місто взятє. Але Ім'я Господа — як сильна башта! Коли все здається зруйнованим, коли невдачі підкрадаються одна за одною, ми можемо сховатися в башті і проголошувати Ім'я Божє!

Коли в житті все йде не так, як би нам хотілося, коли здається, що все зруйновано, кличте Ім'я Божє! Бог — наша надія! Бог — це башта в зруйнованому місті! І ховаючись в Його башті, ми зможемо, як та жінка, ім'я якої ми навіть не знаємо, здобути велику перемогу!

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР — 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ

християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великої, 4

Чекаємо вас!

ВІРЮЮ

№ 8 (211)
серпень 2016 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viruuy.at.ua

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 18 год.;

КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;

КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;

КОЛОМІЯ, церква «Віфєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;

КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;

РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;

ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;

ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)

НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;

СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ — 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА — 19.30;

ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;

ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;

СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;

САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;

с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;

Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ — 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;

ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;

НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;

ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;

пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;

вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;

ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;

БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;

ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;

ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;

ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;

МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;